



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci **žalobkyně: MONTEGAR a.s., IČO: 28217799**, se sídlem Praha 8, Na Rokytce 1032/24, zastoupená: JUDr. Veronikou Ordnungovou, advokátkou se sídlem AK Praha 6, U Ladronky 1145/42, proti **žalovanému: ČR – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **zaplacení náhrady škody**,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 20.413,19 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 28. 6. 2013 do zaplacení, částku ve výši 86.203,46 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 30. 9. 2013 do zaplacení, částku ve výši 156.028,55 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 31. 12. 2013 do zaplacení, částku ve výši 96.614,05 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 31. 3. 2014 do zaplacení, částku ve výši 34.598,44 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 31. 3. 2014 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 300,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 11. 5. 2017 domáhala náhrady škody. V žalobě tvrdí, že v souvislosti s trestním stíháním osob odlišných od statutárních orgánů žalobkyně zahájeném dne 2. 4. 2013, bylo usnesením policejního orgánu ze dne 2. 4. 2013 provedeno zajištění čerpací stanice pohonných hmot, což zapříčinilo vznik škody žalobkyni. Trestní stíhání bylo usnesením státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 25. 10. 2013 zastaveno. Dne 17. 9. 2010 uzavřely žalobkyně a Sberbank CZ, a.s., IČO: 25083325, úvěrovou smlouvu, na jejímž základě se banka zavázala poskytnout žalobkyni po splnění sjednaných podmínek investiční úvěr na

financování, anebo refinancování, max. 75 % investičních nákladů na výstavbu čerpací stanice, max. do výše 24.705.000,- Kč. Splácení úvěru bylo stanoveno od 1. 10. 2010 v 90 měsíčních paušálních splátkách ve výši 334.034,- Kč splatných vždy k výše uvedenému dni příslušného měsíce a jedné poslední splátce ve výši nesplaceného zůstatku jistiny úvěru spolu s příslušenstvím k 1. 9. 2018. Úvěr byl žalobkyní čerpán v plné výši dne 23. 9. 2010. Dne 12. 1. 2012 došlo mezi žalobkyní a bankou k uzavření smlouvy o běžném spořicímu účtu a ke zřízení zástavního práva ve prospěch banky k tomuto účtu. Jednou z podmínek zástavní smlouvy bylo také to, že žalobkyně po dobu trvání zástavního práva není oprávněna disponovat s peněžními prostředky na tomto účtu bez písemného souhlasu banky. Stejněho dne byl mezi žalobkyní a bankou sjednán dodatek k úvěrové smlouvě č. 1, na základě kterého bylo sjednáno, že banka je oprávněna na tento účet převést odpovídající část inkasovaného nájemného z běžného účtu žalobkyně, a to částku ve výši roční splátky úvěru, 4.008.408,- Kč, a současně tento účet měl sloužit ke splácení úvěru. V souvislosti s trestním stíháním osob odlišných od statutárních orgánů žalobkyně zahájené dnem 2. 4. 2013, bylo usnesením policejního orgánu ze dne 2. 4. 2013 provedeno zajištění čerpací stanice dle § 79d trestního řádu. Toto trestní stíhání bylo ke stížnosti osob obviněných usnesením státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství dne 25. 10. 2013 zastaveno. V průběhu trestního řízení nebylo zjištěno, že by se žalobkyně, nebo někdo ze statutárních orgánů dopustil protiprávního jednání. V důsledku provedení zajištění čerpací stanice usnesením policejního orgánu ze dne 2. 4. 2013 došlo ze strany banky k částečnému zesplatnění části pohledávky z úvěrové smlouvy ve výši 3.151.874,42 Kč a k zablokování veškerých zůstatků na účtech žalobkyně, což bylo žalobkyni oznámeno dne 24. 4. 2013. Zesplatněná část pohledávky z úvěrové smlouvy představovala celkovou výši zůstatku na účtu. Dne 6. 3. 2014 byl mezi žalobkyní a bankou uzavřen dodatek č. 2, dle kterého byla banka oprávněna podle svého výlučného uvážení převést obdržené peněžní prostředky z bankovních účtů na jiný účet, kde mohly být tyto prostředky drženy jako jistota za splnění závazků vůči bance. Dále bylo na základě tohoto dodatku ujednání, že nesplní-li žalobkyně jakýkoliv svůj platební závazek vůči bance, tato je oprávněna podle svého výlučného uvážení převést na úhradu tohoto závazku příslušnou částku z účtu. Dne 14. 4. 2014 byl mezi žalobkyní a bankou uzavřen dodatek č. 3, dle kterého bylo sjednáno, že počínaje účinností tohoto dodatku, bude úvěr splácen prostřednictvím účtu žalobkyně. V roce 2015 byl proveden interní audit veškerých účetních operací na bankovních účtech žalobkyně, kdy byla zjištěna účetní operace ve výši 20.413,19 Kč s datem zaúčtování 28. 6. 2013, vedená popisem – úroky na výpise z účtu 6/2013, účetní operace ve výši 86.203,46 Kč s datem zaúčtování 30. 9. 2013, vedená s popisem – Úroky na výpise z účtu č. 9/2013, účetní operace ve výši 156.028,55 Kč s datem zaúčtování 31. 12. 2013, vedená s popisem – úroky na výpise z účtu č. 12/2013 a účetní operace ve výši 96.614,05 Kč s datem zaúčtování 31. 3. 2014, vedená s popisem – úroky na výpise z účtu č. 3/2014 a účetní operace ve výši 34.598,44 Kč s datem zaúčtování 31. 3. 2014, vedená s popisem – doúčtování úroků na výpise z účtu č. 3/2014. Banka k tomuto sdělila, že dotazované účetní operace byly provedeny v souladu s úvěrovou smlouvou představující vyúčtování kvartálních úroků, nepovoleného debetního zůstatku, který je dle smluvních podmínek stanoven ve výši 25 % p.a. Žalobkyně tvrdí, že kdyby nedošlo k zajištění čerpací stanice, žalobkyně by nadále řádně plnila své závazky vůči bance a nedošlo by k zesplatnění části pohledávky z úvěrové smlouvy, k zablokování zůstatku na účtech žalobkyně, k započtení části pohledávky na zaplacení části zesplatnění úvěru na pohledávku žalobkyně vůči bance, na vyplacení kreditního zůstatku účtu, a nebyly by bankou účtovány kvartální úroky z nepovoleného debetního zůstatku. Žalobkyně se tedy domáhá vůči žalované náhrady škody.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že navrhla její zamítnutí. Žalovaná stanoviskem ze dne 7. 6. 2017 nároku na náhradu škody nevyhověla, kdy podotýká, že usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 2. 4. 2013 bylo vydáno proti osobám odlišným od žalobkyně, tudíž vznikla-li by z toho následně zrušeného usnesení společnosti MONTEGAR a.s. nějaká škoda, pak by na její náhradu neměla právo dle ust. § 7 odst. zák. č. 82/1998 Sb. Je však zřejmé, že tvrzená škoda je odvozována od zajištění nemovitostí, které však bylo uskutečněno v souladu s právním řádem. Nevznikl tak nárok na náhradu škody dle ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., neboť usnesení o zajištění nemovitostí nebylo zrušeno nebo změněno pro nezákonnost. Na to žalovaná ještě poukazuje na skutečnost, že dle oznámení společnosti Sberbank CZ, a.s. o částečném zesplatnění úvěru a o zápočtu došlo k zesplatnění části pohledávky nikoliv pouze v souvislosti se zajištěním předmětných nemovitostí, ale také mimo jiné kvůli tomu, že společnosti MONTEGAR a.s. nesdělila bance dostatečným způsobem veškeré informace ohledně účasti společnosti MONTEGAR a.s. vedených v trestním řízení. Žalovaná tedy poukazuje na to, že ve vztahu k žalobkyni nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí, ani nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu. Je zde absence odpovědnostního titulu a navrhuje zamítnutí žaloby.
3. Rozsudkem ze dne 30.8.2017, č.j. 25 C 105/2017-261 soud dospěl k závěru, že usnesení policejního orgánu z 2.4.2013, kterým po předchozím souhlasu státního zástupce zajistil nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, neboť zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti, není nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 7 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb. a nezakládá tak odpovědnost státu za škodu, poněvadž nebylo zrušeno či změněno pro nezákonnost a poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3310/2013. Soud rozhodující o žalobě o náhradu škody proti státu není oprávněn posuzovat tvrzený nesoulad nezrušeného rozhodnutí se zákonem (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 2162/2005). Bylo-li rozhodnutí zrušeno nikoliv pro nezákonnost, nýbrž proto, že pominuly důvody pro jeho vydání, nejsou dány předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 4462/2007). V průběhu vyšetřování dospěl policejní orgán ke dni 23.2.2015 k závěru, že nebyly shromážděny důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti a po souhlasu státního zástupce rozhodl o zrušení zajištění nemovitostí. Je tak zřejmé, že tvrzená škoda je odvozována od zajištění nemovitostí, které však bylo uskutečněno v souladu s právním řádem. Soud tak dovodil, že nárok na náhradu škody podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nevznikl, neboť usnesení o zajištění nemovitostí nebylo zrušeno nebo změněno pro nezákonnost.
4. K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 14. 2. 2018, č.j. 54 Co 446/2017-283 rozsudek soudu I. stupně zrušil. S odůvodněním, že v posuzovaném případě byly předmětné nemovitosti zajištěny podle § 79d odst. 1 tr. řádu po předchozím souhlasu státního zástupce - usnesením policejního orgánu č.j. [REDAKCE] ze dne 2.4.2013 z důvodu, že zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že uvedené nemovitosti jsou výnosem z trestné činnosti a ke zrušení tohoto zajištění mělo dojít až 23.2.2015. I pokud bylo zmíněné rozhodnutí zrušeno nikoliv pro nezákonnost, nýbrž proto, že pominuly důvody pro jeho vydání a nebyly by tak dány předpoklady odpovědnosti státu za škodu nezákonným rozhodnutím, soud I. stupně se vůbec nezabýval postupem orgánů činných v trestním řízení, který rozhodnutí o zrušení zajištění předcházelo, a to především z hlediska splnění zásady rychlosti řízení (§ 2 odst. 4 tr. řádu). Pro rozhodnutí ve věci tak bylo podstatné zjištění, zda rozhodnutí podle § 79d odst. 7 tr. řádu bylo vydáno včas, tzn. Zda nevydání rozhodnutí do 23.2.2015 odpovídalo složitosti, skutkové a právní náročnosti věci a pokud nikoliv, zda časová

souvislost spočívala v příčinách vycházejících z působení orgánů činných v trestním řízení (jeho činnosti či nečinnosti) nebo naopak byla způsobena jinými okolnostmi (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3310/2013).

5. Mezi účastníky nebylo sporu v tom, že dne 2. 4. 2013 vydal policejní orgán Policie ČR, Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality, Služba kriminální policie a vyšetřování Praha 7, usnesení o zahájení trestního stíhání, č.j. [REDACTED], osob. Ing. A [REDACTED] B [REDACTED], JUDr. M [REDACTED] a H [REDACTED] J [REDACTED] N [REDACTED], Mgr. M [REDACTED] S [REDACTED] a JUDr. J [REDACTED] V [REDACTED]. Téhož dne vydal policejní orgán usnesení, kterým po předchozím souhlasu státního zástupce zajistil nemovitosti, za první stavbu s č.p. [REDACTED] v k. ú. číslo [REDACTED] na parcele [REDACTED] zapsané na LV [REDACTED] pro katastrální úřad Moravskoslezského kraje, Katastrální pracoviště Nový Jičín, která byla ve vlastnictví společnosti MONTEGAR a.s., a za druhé stavbu s č.p. [REDACTED] v k. ú. číslo [REDACTED] na parcele [REDACTED] zapsané na LV č. [REDACTED] pro katastrální úřad Moravskoslezského kraje, Katastrální pracoviště Nový Jičín, která byla rovněž ve vlastnictví společnosti MONTEGAR a.s., neboť zjištěné skutečnosti nasvědčovali tomu, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti. Toto usnesení o zajištění nemovitosti nabylo právní moci dne 15. 7. 2013. Následně bylo dne 18. 9. 2013 vydáno ohledně zajištění nemovitosti opravné usnesení dle ust. § 131 odst. 1 trestního řádu, ve spojení s § 138 trestního řádu, které nabylo právní moci dne 27. 9. 2013. Proti usnesení o zajištění nemovitosti podala společnost MONTEGAR a.s. stížnost, která byla usnesením Vrchního soudu v Praze dne 15. 7. 2013 pod sp.zn. [REDACTED] zamítnuta. Společnost MONTEGAR a.s. následně podala ústavní stížnost proti usnesení o zajištění nemovitosti a také proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 7. 2013, kdy tato stížnost byla Ústavním soudem ČR odmítnuta. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství rozhodl usnesením ze dne 25. 10. 2013 tak, že zrušil usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 2. 4. 2013 a policejnímu orgánu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Dne 4. 2. 2014 podala společnost MONTEGAR a.s. k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze žádost o zrušení zajištění předmětných nemovitostí, kdy tato žádost byla jako nedůvodná zamítnuta dne 6. 2. 2014. Proti tomuto usnesení podala společnost MONTEGAR a.s. stížnost, která byla zamítnuta usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 3. 2014 pod sp.zn. [REDACTED]. V průběhu vyšetřování dospěl policejní orgán ke dni 23. 2. 2015 k závěru, že nebyly shromážděny důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti a po souhlasu státního zástupce rozhodl o zrušení zajištění nemovitostí.
6. Usnesení o zajištění nemovitosti č.j. [REDACTED] ze dne 2. 4. 2013, má soud prokázáno zajištění stavby č.p. [REDACTED] v k. ú. č. [REDACTED] na parcele [REDACTED] zapsaná na LV č. [REDACTED] pro Katastrální úřad Moravskoslezského kraje, katastrální pracoviště Nový Jičín, která je výlučným vlastnictvím žalobkyně, dále stavby č.p. [REDACTED] v k. ú. č. [REDACTED] na parcele [REDACTED] zapsaná na LV č. [REDACTED] pro Katastrální úřad Moravskoslezského kraje, katastrální pracoviště Nový Jičín, která je ve výlučném vlastnictví společnosti Montegar, a.s., neboť zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že uvedené nemovitosti jsou výnosem z trestné činnosti, okamžikem doručení tohoto usnesení se vlastníkovi nemovitosti zakazuje jakákoliv dispozice se shora uvedenými nemovitostmi. Ze stížnosti společnosti - žalobkyně proti uvedenému usnesení včetně plné moci pro advokáta JUDr. Petra Zikmunda ze dne 9. 4. 2013 a z jejího odůvodnění ze dne 30.4.2013 má soud prokázáno, že žalobkyně napadá, že z napadeného usnesení nevyplývají žádné skutečnosti, které by mohly odůvodnit a které odůvodňují postup policejního orgánu, nevyplývá z textu ani z odůvodnění, zda a proti kterým dalším osobám bylo zahájeno trestní stíhání, dále nevyplývají skutečnosti, které by nasvědčovaly

tomu, že zajištěné nemovitosti jsou výnosem z trestné činnosti, z popisovaného jednání třetích osob v odůvodnění usnesení nevyplývá, z jakého důvodu policejního orgánu považuje zajištěné nemovitosti za výnosy z trestné činnosti, pouze vyplývá ta skutečnost, že společnost žalobkyně splnila kritéria soutěže a v soutěži také následně zvítězila, dále nevyplývá z uvedeného usnesení dle žalobkyně, na základě kterých skutečností, jakých důkazů dospěl policejní orgán k tomu, že měla vzniknout škoda ve výši 22 948 000 Kč, toto žádným způsobem policejní orgán nevysvětlil.

7. Usnesením Vrchního soudu v Praze č.j. [REDAKCE] ze dne 15. 7. 2013 má soud prokázáno, že stížnost žalobkyně o zajištění nemovitostí byla zamítnuta, kdy je uvedeno, že ze spisu je zřejmé, že jde v podstatě o pokračování již probíhajícího trestního stíhání bývalých vysokých představitelů [REDAKCE], nyní bylo zahájeno další trestní stíhání částečně osob již stíhaných JUDr. M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] J. [REDAKCE] N. [REDAKCE] částečně dosud nestíhaných Ing. A. [REDAKCE] B. [REDAKCE] Mgr. M. [REDAKCE] S. [REDAKCE] JUDr. J. [REDAKCE] V. [REDAKCE] pro obdobnou trestnou činnost, které se v podstatě z titulu svých funkcí či postavení měli dopustit. V rámci trestního řízení pak byly zajištěny nemovitosti uvedené na počátku tohoto odůvodnění, jde o nemovitosti ve výlučném vlastnictví společnosti Montegar, a.s., kdy jedním ze stíhaných je i podnikatel J. [REDAKCE] N. [REDAKCE] což měla být osoba fakticky ovládající společnost právě jmenovanou i společnost Monstera Development s.r.o. či Monstera International a.s., žalobkyni lze jistě přisvědčit, že v odůvodnění napadeného usnesení nepochybně část zamýšleného textu tzv. vypadla, zároveň je však z ostatního spisového materiálu zřejmé, o jakou trestní věc se jedná, jaké jsou souvislosti a kdo je dalším obviněným, kromě Ing. B. [REDAKCE], jde o trestní věc navazující na předchozí, která je zejména právnímu zástupci aktuálně podávajícímu stížnost v této věci jistě dobře známa, obsah údajné trestné činnosti je pak v unesení podrobně popsán a je tak zcela odůvodnění podezření, že by se mohlo jednat o věci, které jsou výnosem z trestné činnosti, osoby obviněných a tvrzený způsob spáchání údajné trestné činnosti tento závěr dovoluje učinit.
8. Rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 2991/13 ze dne 9. 1. 2014, kterým byla ústavní stížnost žalobkyně odmítnuta, má soud prokázáno, že ústavní stížností bylo napadeno rozhodnutí zajištění nemovitostí s tím, že napadá totožné věci jako ve stížnosti proti usnesení o zajištění nemovitostí, kdy Ústavní soud ČR uvádí, že odůvodnění napadeného usnesení jasně a srozumitelně popisuje skutek, který je předmětem trestního stíhání, v němž byly zajištěny nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelky, z odůvodnění vyplývá, že stěžovatelka se zúčastnila veřejného obchodního soutěžního řízení na budoucí úplatné užívání dálničních odpočívek v něm specifikovaných a v této údajně pochybně proběhnuvší soutěži stěžovatelka vyhrála, v důsledku čehož měla být ČR způsobena nezanedbatelná škoda, na tomto místě lze ještě poznamenat, že právo na řádné odůvodnění nevyžaduje, aby byly všechny rozhodné skutečnosti, v tomto případě rozdíl sjednaného smluvního nájemného a nájemného v čase a místě obvyklého, který dle policejního orgánu představuje způsobenou škodu zevrubně popsán již v rozhodnutích o aplikaci zajišťovacího prostředku, obecně nelze označit za pochybení ani fakt, že vrchní soud ve svém rozhodnutí aproboval dostatečnost odůvodnění policejního usnesení odkazem na spisový materiál. Za porušení práva na spravedlivý proces nelze tak považovat ani odůvodnění soudního rozhodnutí odkazujícího na informace, které jsou buď stěžovatelce, nebo dokonce široké veřejnosti snadno dostupné a které svou povahou musí či by měly být jejímu právnímu zástupci známy, podstatné je z ústavněprávního hlediska skutečnost, že nic nenasvědčuje ani svévoli orgánů činných v trestním řízení, ani tzv. extrémnímu rozporu mezi skutkovými zjištěními a právními závěry z nich vyvozenými, z obou napadených usnesení je zjevné, že zajištěné nemovitosti mají

k vyšetřované trestné činnosti neobyčejně blízko, neboť tvoří předmět policejním orgánem vyšetřovaných smluv.

9. Z usnesení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 6. 2. 2014, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] má soud prokázáno, že žádost společnosti žalobkyně o zrušení zajištění nemovitostí se zamítá, kdy podala žádost žalobkyně dne 4. 2. 2014, kdy argumentuje shodně jako v žádosti společnosti Monstera International a.s., kterou rovněž zastupuje, o zrušení zajištění nemovitostí v k. ú. [REDAKCE] když namítá, že vzhledem k tomu, že usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání ze dne 2. 4. 2013 č.j. [REDAKCE] kterým policejní orgán v usnesení o zajištění nemovitostí argumentuje bylo usnesením státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 25. 10. 2013, č.j. [REDAKCE] zrušeno, není dle vlastníka zajištěných nemovitostí dán zákonný důvod pro další zajištění, kdy je zřejmé, že neexistují skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že nemovitosti byly určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity nebo jsou výnosem z trestné činnosti. Státní zástupkyně uvádí, že jak vyplývá z usnesení Nejvyššího státního zastupitelství, i nadále je dáno důvodné podezření, že v souvislosti s vyhlášenými veřejnými obchodními soutěžemi došlo k manipulaci, v tomto směru poukazuje státní zástupkyně opakovaně na skutečnost, že institut zajištění nemovitostí není vázán toliko na okamžik zahájení trestního stíhání a může ho být využito i ve stadiu k prověřování, podmínky pro trvání zajištění jsou přitom dány, nasvědčují-li zjištěné skutečnosti, že nemovitost je určena ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byla užita nebo je výnosem z trestné činnosti, k takovému závěru přitom postačuje vyšší stupeň pravděpodobnosti, který je dostatečně odůvodněný konkrétně zjištěnými skutečnostmi, z preventivní povahy zajišťovacích institutů přirozeně vyplývá, že se pohybují vždy v rovině pravděpodobnosti a nikoliv jistoty ohledně budoucích následků, jež se snaží předvídat. Rozhodnout o zrušení nebo omezení zajištění lze pak pouze v případě, že zajištěné nemovitosti pro účely trestního řízení již není nutné, obviněný N. [REDAKCE] je na základě usnesení policejního orgánu ze dne 22. 12. 2011 nadále stíhán pro trestný čin podplácení dle § 161 odst. 1, 2 trestního zákona, pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 trestního zákona spáchaný ve formě organizátorství, jichž se měl dopustit ke škodě [REDAKCE] v souvislosti s [REDAKCE] N. [REDAKCE] je dále podezřelý z toho, že v letech 2008, 2009 jakožto jediný člen představenstva společnosti Monstera International, a.s. na základě zmanipulovaných veřejných obchodních soutěží uzavřel za společnost Monstera International, a.s., jakožto nájemce, [REDAKCE], jakožto pronajímatel, nájemní smlouvy, jejichž předmětem byl [REDAKCE] a dále z toho, že jakožto osoba fakticky ovládající společnost Montegar, a.s. organizoval a řídil zmanipulování veřejných soutěží v souvislosti s [REDAKCE] za účelem uzavření nájemní smlouvy na pronájem pozemku k účelu výstavby a provozování čerpacích stanic včetně objektu občerstvení konečnými provozovateli tak, aby [REDAKCE] tyto uzavřelo se společností Montegar, a.s. Ze znaleckých posudků vypracovaných za účelem stanovení obvyklé ceny nájemného dotčených odpočívek a ze zprávy o kontrole provedené odborem auditu, kontroly a dozoru Ministerstva dopravy dne 22. 3. 2012 je přitom zřejmé, že ve veřejné obchodní soutěži realizované na základě objednávky [REDAKCE] advokátní kanceláří Veverka & partneři ohledně pronájmu [REDAKCE] nebyly transparentní a je prověřováno důvodné podezření, že zmanipulováním soutěží mohlo dojít k výběru nabídek, které nebyly pro [REDAKCE] ekonomicky nejvýhodnější, ke shodným závěrům dospěl i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v odůvodnění usnesení ze dne 25. 10. 2013, pokud je tedy i nadále dáno důvodné podezření, že společnost Montegar, a.s. provedla [REDAKCE]

- pravá a levá strana na základě netransparentních a zmanipulovaných veřejných obchodních soutěží, a tyto následně pronajala společnosti [REDAKCE] nasvědčuje uvedená skutečnost i nadále závěru, že zajištěné nemovitosti jsou výnosem z trestné činnosti, škoda, který by měla být popsána trestnou činností v ČR způsobena, dosahuje výše cca 23 mil. Kč, podmínky pro další trvání zajištění přezkoumávají orgány činné v trestním řízení průběžně, pokud tedy dojdou k závěru, že zajištění nemovitosti již není k účelu trestního řízení vůbec, v případě není třeba v celém rozsahu, o jejím zajištění, rozhodnou o omezení případně o zrušení i bez žádosti vlastníka.
10. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 3. 2014, [REDAKCE] má soud prokázáno, že byla zamítnuta stížnost společnosti Montegar, a.s. proti rozhodnutí státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství dne 6. 2. 2014, odkazuje na odůvodnění státní zástupkyně. Nelze pominout, že trestní stíhání J [REDAKCE] N [REDAKCE] trvá, přitom právě tento obviněný je osobou fakticky ovládající společnosti Montegar, a.s., s níž je ostatně spojováno podezření z trestné činnosti, na něž je navázáno nyní projednávané zajištění v usnesení označených nemovitostí, poukaz státní zástupkyně právě na tuto skutečnost je zcela důvodný. Rovněž tak za správné pokládá stížnostní soud i její úvahy o procesních mantinelech užití zajišťovacího institutu, opět vrchní soud poukazuje na preventivní povahu zajišťovacích instrumentů. Z odůvodnění přezkoumávaného usnesení je tak zcela jednoznačně zřejmé, že v této fázi řízení nepřichází v úvahu zrušení zajištění nemovitostí či jeho omezení, současně je třeba zdůraznit, že stížnostní soud nenalezl v projednávané věci průtahy, jež by nedůvodně prodlužovaly zajištění dotýčných nemovitostí. Dokazování v dané věci je značně náročné a právně složité, když tato obtížnost vyplývá zejména z počtu obviněných v této věci a z velkého rozsahu důkazní materie.
 11. Žádosti o předchozí souhlas se zrušením zajištěných nemovitostí Policie ČR ze dne 30. 1. 2015, č.j. [REDAKCE] má soud prokázáno, že ji podává policejní orgán Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, kdy je odůvodněno, že v průběhu vyšetřování byly mimo jiné provedeny úkony - výslech obviněného J [REDAKCE] N [REDAKCE], výslech svědka T [REDAKCE] Z [REDAKCE], byl prostudován veškerý spisový materiál soustředěný v trestní věci a ke dni 20. 1. 2015 policejní orgán dokončil prostudování a hodnocení celého rozsahu všech znaleckých posudků z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, ve kterých se znalec soustředil na všechna relevantní zájmová data, která byla obsahem elektronických nosičů a výpočetní techniky zajištěny provedenými úkony trestního řádu v průběhu prověřování celé trestní věci. V důsledku toho, že z dosud provedených důkazů trestního řízení nebyly shromážděny konkrétní důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že nemovitosti jsou výnosem z trestné činnosti, policejní orgán dospěl k závěru, že se podmínky pro trvání zajištění změnily. Souhlas státní zástupkyně se zrušením zajištění nemovitosti ze dne 6. 2. 2015, [REDAKCE]
 12. Usnesením Policie ČR ze dne 23. 2. 2015, č.j. [REDAKCE] má soud prokázáno, že se ruší zajištěné nemovitosti s odkazem, že nebyly shromážděny konkrétní důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že nemovitost je výnosem z trestné činnosti a že ke dni 20. 1. 2015 policejní orgán dokončil prostudování a vyhodnocení celého rozsahu všech znaleckých posudků, toto bylo odesláno žalobkyni,
 13. Z oznámení o částečném zesplatnění úvěru a o zápočtu ze dne 24. 4. 2013 učiněném Sberbank CZ, a.s. vůči žalobkyni, má soud prokázáno, že toto bylo činěno zejména z toho, že došlo ke snížení kvality zajištění, a zejména z toho, že bance nebyly ze strany žalobkyně dostatečným způsobem sděleny veškeré informace ohledně účasti Vaší společnosti ve vedených trestních řízeních.

14. Po právní stránce dospěl soud k následujícím závěrům: Soud opětovně poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp.zn. 30 Cdo 3310/2013, kdy „ Odpovědnost státu za škodu z rozhodnutí o zajištění peněžních prostředků na účtu u banky (§ 79a odst. 1 trestního řádu) ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nezakládá bez dalšího skutečnost, že trestní řízení, v němž bylo rozhodnutí o zajištění peněžních prostředků na účtu u banky vydáno, posléze neskončilo odsuzujícím rozsudkem. Nedojde-li k vydání odsuzujícího rozsudku, nelze z toho bez dalšího dovozovat nesprávnost postupu orgánů činných v trestním řízení ani nezákonnost rozhodnutí vydaných po zahájení trestního stíhání.“ Podle § 7 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 8 téhož zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán (odstavec 1). Usnesení policejního orgánu ze dne 2.4.2013, kterým po předchozím souhlasu státního zástupce zajistil nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, neboť zjištěné skutečnosti nasvědčovali tomu, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti, není nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 7 a § 8 zák. č. 82/1998 Sb. a nezakládá tak odpovědnost státu za škodu, neboť rozhodnutí nebylo zrušeno či změněno pro nezákonnost. Soud rozhodující o žalobě na náhradu škody proti státu není oprávněn posuzovat tvrzený nesoulad nezrušeného rozhodnutí se zákonem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 25 Cdo 2162/2005). Bylo-li rozhodnutí zrušeno nikoliv pro nezákonnost, nýbrž proto, že pominuly důvody pro jeho vydání, nejsou dány předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. 25 Cdo 4462/2007). V průběhu vyšetřování totiž dospěl policejní orgán ke dni 23. 2. 2015 k závěru, že nebyly shromážděny důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti a po souhlasu státního zástupce rozhodl o zrušení zajištění nemovitostí. Je tak zřejmé, že tvrzená škoda je odvozována od zajištění nemovitostí, které však bylo uskutečněno v souladu s právním řádem. Nevznikl tak nárok na náhradu škody dle ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., neboť usnesení o zajištění nemovitostí nebylo zrušeno nebo změněno pro nezákonnost.
15. Dále se soud zabýval postupem orgánů činných v trestním řízení, který rozhodnutí o zrušení zajištění předcházela, a to především z hlediska splnění zásady rychlosti řízení (§ 2 odst. 4 tr. řádu). Pro rozhodnutí ve věci učinil soud podstatné zjištění, že rozhodnutí podle § 79d odst. 7 tr. řádu bylo vydáno včas, tzn. zda nevydání rozhodnutí do 23.2.2015 odpovídalo složitosti, skutkové a právní náročnosti věci. Rozhodnutí o zrušení zajištění bylo vydáno k žádosti o předchozí souhlas se zrušením zajištěných nemovitostí Policie ČR ze dne 30. 1. 2015, č.j. [REDAKCE], kdy je odůvodněno, že v průběhu vyšetřování byly mimo jiné provedeny úkony - výslech obviněného J [REDAKCE] N [REDAKCE] výslech svědka T [REDAKCE] Z [REDAKCE] byl prostudován veškerý spisový materiál soustředěný v trestní věci a ke dni 20. 1. 2015 policejní orgán dokončil prostudování a hodnocení celého rozsahu všech znaleckých posudků. V důsledku toho, že z dosud provedených důkazů trestního řízení nebyly shromážděny konkrétní důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že nemovitosti jsou výnosem z trestné činnosti, policejní orgán dospěl k závěru, že se podmínky pro trvání zajištění změnily. Souhlas státní zástupkyně se zrušením zajištění nemovitostí ze dne 6. 2. 2015, [REDAKCE]. Unesení o zrušení zajištění bylo vydáno včas, navíc soud poukazuje na č.l. tohoto usnesení 252001. Toto samotné svědčí o značné rozsáhlosti spisového materiálu, jeho složitosti, zejména

skutkové. Délka zajištění nemovitostí byla přezkoumávána i Ústavním soudem ČR sp.zn. III. ÚS 2991/13 ze dne 9. 1. 2014, rovněž Vrchním státním zastupitelství v Praze rozhodnutí o žádosti žalobkyně o zrušení zajištění nemovitostí ze dne 6. 2. 2014, č.j. [REDAKCE]. Nadále je dáno důvodné podezření, že v souvislosti s vyhlášenými veřejnými obchodními soutěžemi došlo k manipulaci. Je i nadále dáno důvodné podezření, že společnost Montegar, a.s. provedla výstavbu [REDAKCE] [REDAKCE] pravá a levá strana na základě netransparentních a zmanipulovaných veřejných obchodních soutěží, a tyto následně pronajala společnosti [REDAKCE] nasvědčuje uvedená skutečnost i nadále závěru, že zajištěné nemovitosti jsou výnosem z trestné činnosti, škoda, který by měla být popsána trestnou činností v ČR způsobena, dosahuje výše cca 23 mil. Kč, podmínky pro další trvání zajištění přezkoumávají orgány činné v trestním řízení průběžně, pokud tedy dojdou k závěru, že zajištění nemovitosti již není k účelu trestního řízení vůbec, v případě není třeba v celém rozsahu, o jejím zajištění, rozhodnou o omezení případně o zrušení i bez žádosti vlastníka. Dále i z usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 3. 2014, [REDAKCE] má soud prokázáno, kterým byla zamítnuta stížnost společnosti Montegar, a.s. proti rozhodnutí státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství dne 6. 2. 2014 vyplývá, že stížnostní soud nenalezl v projednávané věci průtahy, jež by nedůvodně prodlužovaly zajištění dotýčných nemovitostí. Dokazování v dané věci je značně náročné a právně složité, když tato obtížnost vyplývá zejména z počtu obviněných v této věci a z velkého rozsahu důkazní materie. Soud proto žalobu opětovně jako nedůvodnou zamítl.

16. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Podle § 151 odst. 3 o.s.ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, činí výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu 300,- Kč za každý úkon. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku a přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši paušální náhrady podle výše uvedené vyhlášky, když žalovaná, která nebyla v řízení zastoupena zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř. a nedoložila výši svých hotových výdajů, učinila v této věci 1 úkon, kterým bylo písemné vyjádření k žalobě. Lhůta k plnění ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.; k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal soud důvod.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí soudem či nařízením exekuce.

V Praze dne 21. března 2019

Mgr. Zdeňka Burdová v.r.
soudkyně



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a JUDr. Jiřího Körblera ve věci

žalobkyně: **MONTEGAR a.s.**, IČO 28217799
sídlem Vršovická 1525/1d, Vršovice, 101 00 Praha 10
zastoupená advokátkou JUDr. Veronikou Ordnungovou
sídlem U Ladronky 1145/42, 169 00 Praha 6

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o náhradu škody, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. března 2019, č.j. 25C 105/2017-306,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 20 413,19 Kč spolu s 8,05% p.a. úroky z prodlení od 28.6.2013 do zaplacení, částku 86 203,46 Kč spolu s 8,05% p.a. úroky z prodlení od 30.9.2013 do zaplacení, částku 156 028,55 Kč spolu s 8,05% p.a. úroky z prodlení od 31.12.2013 do zaplacení, částku 96 614,05 Kč spolu s 8,05% p.a. úroky z prodlení od 31.3.2014 do zaplacení a částku 34 598,44 Kč spolu s 8,05% p.a. úroky z prodlení od 31.3.2014 do zaplacení a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Pečenková.

2. Takto rozhodl o žalobě podané u soudu dne 11.5.2017 (upřesněné podáním z 23.8.2017), již se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení uvedených částek s příslušenstvím z titulu náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., která jí měla být způsobena v důsledku zajištění čerpací stanice pohonných hmot na pozemku č.parc. [REDACTED] kat. území [REDACTED] obec [REDACTED] které bylo provedeno v souvislosti s trestním stíháním osob odlišných od jejich statutárních orgánů, a to usnesením policejního orgánu z 2.4.2013 podle § 79d tr. řádu, přičemž trestní stíhání bylo usnesením státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství z 25.10.2013 zastaveno. Žalovaná škoda představuje čtvrtletní úroky účtované jí úvěrovou bankou z nepovoleného debetního zůstatku ve výši 25% p.a. podle smluvních podmínek z bankovních účtů č. [REDACTED] a č. [REDACTED]. Uvedeným způsobem bylo rozhodnuto poté, co byl předchozí (obsahově shodný) zamítavý rozsudek soudu prvního stupně č.j. 25C 105/2017-261 ze dne 30.8.2017 z podnětu odvolání žalobkyně usnesením Městského soudu v Praze č.j. 54 Co 446/2017-283, ze dne 14.2.2018, zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Vyšel ze zjištění, že orgán Policie ČR, Útvar pro odhalování korupce a finanční kriminality, Služba kriminální police a vyšetřování Praha 7, vydal dne 2.4.2013 usnesení č.j. [REDACTED] o zahájení trestního stíhání Ing. A [REDACTED] B [REDACTED], JUDr. M [REDACTED] a J [REDACTED] N [REDACTED] Mgr. M [REDACTED] S [REDACTED] a JUDr. J [REDACTED] V [REDACTED]. Téhož dne vydal policejní orgán usnesení, kterým -po předchozím souhlasu státního zástupce- zajistil nemovitosti: 1/ stavbu s č.p. [REDACTED] v kat. území [REDACTED] parcele [REDACTED] zapsanou na LV č. [REDACTED] pro Katastrální úřad Moravskoslezského kraje, katastrální pracoviště Nový Jičín, která byla ve vlastnictví žalobkyně a 2/ stavbu s č.p. [REDACTED] v kat. území [REDACTED] na parcele [REDACTED] zapsanou na LV č. [REDACTED] pro Katastrální úřad Moravskoslezského kraje, katastrální pracoviště Nový Jičín, která byla rovněž ve vlastnictví žalobkyně, neboť zjištěné skutečnosti nasvědčovali tomu, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti. Citované usnesení nabylo právní moci 15.7.2013 a následně bylo 18.9.2013 vydáno opravné usnesení podle § 131 odst. 1, ve spojení s § 138 tr. řádu, které nabylo právní moci 27.9.2013. Podle oznámení Sberbank CZ, a.s. z 24.4.2013 o částečném zesplatnění úvěru a o zápočtu bylo toto vůči žalobkyni učiněno zejména proto, že došlo ke snížení kvality zajištění a zejména, že bance nebyly za strany žalobkyně dostatečným způsobem sděleny veškeré informace ohledně účasti společnosti v probíhajících trestních řízeních. Proti usnesení o zajištění nemovitosti podala žalobkyně stížnost, která byla usnesením Vrchního soudu v Praze sp.zn. [REDACTED] ze dne 15.7.2013 zamítnuta, a jí podaná ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 2991/13 ze dne 9.1.2014 odmítnuta. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství usnesením z 25.10.2013 zrušil usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 2.4.2013 a policejnímu orgánu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Dne 4.2.2014 podala žalobkyně k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze žádost o zrušení zajištění předmětných nemovitostí, která byla jako nedůvodná usnesením č.j. [REDACTED] ze dne 6.2.2014 zamítnuta, a jí podaná stížnost proti tomuto usnesení byla usnesením Vrchního soudu v Praze sp.zn. [REDACTED] ze dne 13.3.2014 zamítnuta. Podáním č.j. [REDACTED] ze dne 30.1.2015, adresovaným Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, policejní orgán požádal o předchozí souhlas se zrušením zajištění nemovitostí ve smyslu § 79d odst. 7 tr. řádu, který Vrchní státní zastupitelství udělilo dne 6.2.2015 pod č.j. [REDACTED], načež usnesením policejního orgánu č.j. [REDACTED] ze dne 23.2.2015 bylo zajištění nemovitostí zrušeno s odůvodněním, že již není pro účely trestního řízení nutné (nebyly shromážděny konkrétní důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že nemovitost je výnosem z trestné činnosti).
4. Na podkladě takto zjištěného skutkového stavu dospěl soud I. stupně opět k závěru, že usnesení policejního orgánu z 2.4.2013, kterým po předchozím souhlasu státního zástupce zajistil nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, neboť zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti, není nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 7 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb. a nezakládá tak odpovědnost státu za škodu, poněvadž

nebylo zrušeno či změněno pro nezákonnost a poukázal v tomto směru též na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3310/2013. Uvedl dále, že soud rozhodující o žalobě o náhradu škody proti státu není oprávněn posuzovat tvrzený nesoulad nezrušeného rozhodnutí se zákonem (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 2162/2005). Bylo-li rozhodnutí zrušeno nikoliv pro nezákonnost, nýbrž proto, že pominuly důvody pro jeho vydání, nejsou dány předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 4462/2007). V průběhu vyšetřování dospěl policejní orgán ke dni 23.2.2015 k závěru, že nebyly shromážděny důkazy, které by jednoznačně dokazovaly, že předmětné nemovitosti byly výnosem z trestné činnosti, a po souhlasu státního zástupce rozhodl o zrušení zajištění nemovitostí. Je tak zřejmé, že tvrzená škoda je odvozována od zajištění nemovitostí, které však bylo uskutečněno v souladu s právním řádem. Soud I. stupně tak dovedl, že nárok na náhradu škody podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nevznikl, neboť usnesení o zajištění nemovitostí nebylo zrušeno nebo změněno pro nezákonnost. Z hlediska splnění zásady rychlosti řízení (§ 2 odst. 4 tr. řádu) dospěl soud I. stupně k závěru, že rozhodnutí o zrušení zajištění podle § 79d odst. 7 tr. řádu z 23.2.2015 bylo vydáno včas, a v této souvislosti poukázal navíc na to, že zmíněné rozhodnutí má č. listu 252001 (správně 8610 - pozn. odvolacího soudu), což samotné svědčí o značné rozsáhlosti spisového materiálu a jeho zejména skutkové složitosti. Délka zajištění nemovitostí přitom byla přezkoumávána i Ústavním soudem (usnesení sp.zn. III.ÚS 2991/13 ze dne 9.1.2014), Vrchním státním zastupitelstvím v Praze (usnesení č.j. [redacted] ze dne 6.2.2014) a rovněž Vrchním soudem v Praze (usnesení sp.zn. [redacted] ze dne 13.3.2014). Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.).

5. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včas blanketní odvolání a v jeho dodatečném odůvodnění namítala, že soud I. stupně v rozsudku cituje rozsáhlé pasáže z trestního spisu, kde popisuje chod událostí, avšak absentuje v něm závěr, zda došlo ke splnění zásady rychlosti v trestním řízení, přičemž rozsudek opět dostatečně neodůvodnil. Poukázala na to, že státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství usnesením z 25.10.2013 zrušil usnesení o zahájení trestního stíhání a že v průběhu trestního řízení nebylo zjištěno, že by se žalobkyně nebo někdo z jejích statutárních představitelů dopustil jakéhokoliv protiprávního jednání, které by odůvodňovalo zajištění nemovitostí, avšak k zrušení zajištění nemovitostí došlo až 23.2.2015, tedy za dva roky po ukončení stíhání osob podezřelých ze spáchání trestného činu. Rozhodnutí vrchního soudu i Ústavního soudu, na které soud I. stupně odkazuje, řeší jen a pouze zákonnost samotného zajištění nemovitostí, a nikoliv skutečnost, jestli nebylo možné rozhodnutí o zrušení zajištění nemovitostí vydat dříve. S poukazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Sporrong a Lönnroth proti Švédsku ze dne 23.9.1982 č. 7151/75, 7152/75, Série A č. 52, § 26-28 uvedla, že musí existovat rozumný (opodstatněný) vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli a že v této souvislosti Ústavní soud konstatoval, že tento vztah má nepochybně i svou časovou dimenzi - zajištění majetku nemůže trvat libovolně dlouho; k tíži obviněných, a tím spíše k tíži subjektů dotčených trestním řízením nemohou jít neodůvodněné průtahy při prokazování trestné činnosti. Dále uvedla, že z rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3310/2013, na který se soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku odvolal, ocitoval jen jeho část, přičemž v daném rozhodnutí lze jen stěží nalézt argumenty pro zamítnutí žaloby v této věci. Je proto zarážející, že se soud I. stupně vůbec nezabýval včasností vydání rozhodnutí o zrušení zajištění čerpací stanice ani jinými okolnostmi souvisejícími s jejím zajištěním, zejména považoval-li zmíněný judikát za stěžejní. Právní hodnocení lze tak považovat za neúplné a nesprávné, což je podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR důvodem pro vrácení soudu nižšího stupně k dalšímu jednání. Závěrem proto navrhla, aby byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu projednání. Žalovaná svým podáním z 18.7.2019 omluvila svoji neúčast při jednání odvolacího soudu, souhlasila, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti a uvedla, že soud I. stupně věc zcela správně posoudil po skutkové i právní

stránce, že odůvodnění rozsudku je kvalitní a přesvědčivé, postavené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, a navrhla, aby byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen.

6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 212 a § 212a o.s.ř.) a odvolání neshledal důvodným.
7. Soud I. stupně postupoval v intencích předchozího kasačního usnesení Městského soudu v Praze č.j. 54 Co 446/2017-283 ze dne 14.2.2018 a poté, co dokazování v potřebném rozsahu doplnil, vycházel při svém novém rozhodování z postačujících skutkových podkladů, z nichž správně zjistil skutkový stav věci, který nedoznal změn ani v odvolacím řízení, a věc posoudil správně i po stránce právní. V odvolacím řízení pak nevyšlo najevo nic, co by mohlo vést k odlišnému posouzení věci. Odvolací soud proto v zájmu stručnosti odkazuje na vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje. Pokud žalobkyně ve svém odvolání namítá absenci závěru soudu I. stupně ohledně splnění zásady rychlosti řízení (§ 2 odst. 4 tr. řádu), nelze této její námitce přisvědčit. Soud I. stupně se zabýval všemi rozhodnutími týkajícími se vyřízení stížností a žádostí žalobkyně ohledně požadovaného zrušení zajištění nemovitostí, z nichž vyplývá, že nebyly shledány žádné průtahy, jež by zajištění předmětných nemovitostí nedůvodně prodlužovaly. Závěr soudu I. stupně, že usnesení o zrušení zajištění nemovitostí z 23.2.2015 bylo vydáno včas, je prost pochybení a ani odvolací soud neshledal v postupu orgánů činných v trestním řízení důvod k tomu, aby zajištění nemovitostí bylo zrušeno dříve, čímž byla splněna i zásada rychlosti řízení. Poukazuje-li žalobkyně ve svém odvolání na usnesení státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství z 25.10.2013 (č.j. [REDAKCE]) jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání z 2.4.2013 zrušeno, pak zcela přehlíží, že jím bylo současně policejnímu orgánu uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Ani zbývající odvolací argumentace žalobkyně není s to otrástit věcnou správností napadeného rozsudku.
8. Z uvedených důvodů byl proto rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrzen, a to včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.
9. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalovaná sice měla úspěch i v této fázi řízení, avšak žádné náklady jí prokazatelně nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, avšak pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 237 občanského soudního řádu.

Praha 12. září 2019

Mgr. Michael Nippert v. r.
předseda senátu

podepsáno zastupujícím členem senátu JUDr. Körblerem z důvodu dočasného přidělení (stáže) Mgr. Nipperta k Nejvyššímu soudu ČR